

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหารูปแบบการเรียนการสอนทวิภาษา (ภาษาไทย - ภาษามลายูถิ่น) ระดับเบื้องต้นสำหรับนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และเพื่อสร้างบทเรียนการสอนการสื่อสารทวิภาษาระดับเบื้องต้นและสื่อการสอนต้นแบบ

การหารูปแบบการเรียนการสอนทวิภาษา (ภาษาไทย - ภาษามลายูถิ่น) นั้น ใช้การเก็บข้อมูลจากการประชุมระดมความคิดเห็นและการสำรวจข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ครู และศึกษานิเทศก์ ที่อยู่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจำนวน 377 คน จากโรงเรียน 99 แห่ง

ส่วนการสร้างบทเรียนการสอนทวิภาษาระดับเบื้องต้นและสื่อการสอนต้นแบบนั้น คณะผู้วิจัยใช้การเก็บข้อมูลจากผู้เข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อยซึ่งประกอบด้วยผู้อำนวยการโรงเรียน ครู และศึกษานิเทศก์ ที่อยู่ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส จำนวน 32 คน รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเพื่อหารูปแบบการสอนทวิภาษาที่กล่าวในเบื้องต้น หลังจากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้สรุปกรอบแนวคิดเกี่ยวกับเนื้อหาจำนวน 40 ชั่วโมงและสื่อการสอนต้นแบบเพื่อดำเนินการผลิตต่อไป

ผลการวิจัยพบว่า มีทั้งผู้ที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการสอนภาษามลายูถิ่นในโรงเรียนของสามจังหวัดภาคใต้ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน โดยมีผู้เห็นด้วยมากกว่าเล็กน้อย ส่วนรูปแบบการสอนภาษาไทย-ภาษามลายูถิ่นที่ได้จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ศึกษาในครั้งนี้มีความเห็นว่า ในระดับอนุบาลให้นักเรียนที่สามารถสื่อสารและไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษามลายูถิ่นได้เรียนด้วยกัน ครูใช้ทั้งภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นในการสอนควบคู่กันไป เมื่อขึ้นช่วงชั้นที่ 1 การเรียนภาษามลายูถิ่นควรเป็นรายวิชาเลือกหรือเพิ่มเติมสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 3 ปี และเปิดสอนให้กับผู้เรียนที่ไม่สามารถพูดภาษามลายูถิ่นได้เรียน โดยมีลักษณะเนื้อหาการสอนภาษามลายูเพื่อการสื่อสาร เน้นการฝึกพูด และผู้เรียนสามารถนำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาสถานการณ์ต่างๆ ดำเนินการมีทั้งสองภาษาควบคู่กันไป นอกจากนี้ควรมีความพร้อมด้านสื่อการสอนและปัจจัยสนับสนุนด้านอัตราค่าจ้างเงินเดือน การพัฒนาอบรมผู้สอน การจัดทำหลักสูตรและแผนการสอน

ข้อค้นพบจากงานวิจัยที่สำคัญคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ว่าจะนับถือศาสนาพุทธ หรือศาสนาอิสลาม ต่างเห็นพ้องตรงกันว่า การจัดการสอนภาษามลายูถิ่นในโรงเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมเพราะเป็นการสนองความต้องการของชุมชนที่ต้องการรักษาวัฒนธรรม และสอดคล้องกับอัตลักษณ์ วิถีชีวิตของคน 3 จังหวัดภาคใต้ มีผลทางสังคมจิตวิทยา อาจเป็นส่วนหนึ่งทำให้การแก้ปัญหา 3 จังหวัดภาคใต้บรรลุผลได้เร็วขึ้น การอยู่ร่วมกันในสังคมต้องมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน รู้เขารู้เรา จึงจะสามารถลดความหวาดระแวง ความอคติ และสร้างทัศนคติที่ดีต่อกันได้ การเรียนรู้ภาษาจึงเป็นการเรียนรู้เครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและการประสาน และเป็นพื้นฐานในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันและสร้างความเข้าใจกันเพื่อให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สำหรับการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยให้กับนักเรียนที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดีนักนั้น กลุ่มตัวอย่างเสนอให้มีการปรับปรุงหลักสูตรการสอนที่มีชั่วโมงเรียนภาษาไทยมากขึ้น และมีการสอดแทรกวัฒนธรรมและภาษามลายูถิ่น ผู้สอนมีความรู้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง มีกิจกรรม

ให้ผู้เรียนมีโอกาสดูฟังใช้ภาษาไทยให้มากขึ้น สร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย และให้ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาไทยและส่งเสริมให้ใช้ภาษาไทยที่บ้าน

ส่วนด้านการสอนนั้นยังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่าควรเพิ่มหลักสูตร และการเรียนภาษาไทยให้มากขึ้น และให้ใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนเพียงอย่างเดียวเป็นสื่อในการสอน ขณะที่อีกกลุ่มมีความเห็นว่าควรมีการใช้ภาษามลายูควบคู่กับภาษาไทยในการสอน

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่แตกต่างของการจัดการสอนทวิภาษามาจากลักษณะของผู้เรียนที่แตกต่างกันสองกลุ่มคือ กลุ่มที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและกลุ่มที่ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษามลายูถิ่น งานวิจัยนี้จึงเสนอรูปแบบการพัฒนาความสามารถทวิภาษาสำหรับผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม

The objectives of this research are to develop a suitable instructional model of bilingual communication (Thai language – Pattani Malay dialect) to use in the primary schools in the three southernmost provinces and to develop a prototype of bilingual materials and media for it.

The procedure was to collect data from a brainstorming session and from a survey of selected samples who were teachers, school administrators and supervisors in the Area Operation Center of Pattani, Yala and Narathiwat. The number of subjects studied was 377.

To develop a prototype of bilingual materials and media, the researchers used the data collected from the focus group discussion of 32 teachers, school administrators and supervisors in the same area operation center together with the surveyed data mentioned above to create a conceptual framework for developing the contents and media suitable for the instructional model found as well as the instructional materials.

From the research results, the number of people agreeing and disagreeing with teaching Malay dialect in schools was almost equal, with that for the agreeing group slightly higher. As for the model of bilingual instruction with Thai language - Malay dialect, most samples suggested that the students either competent or incompetent in Malay communication should be together in the same class and the teacher should use both languages for instruction. Starting from the first educational level (Grade 1, 2, and 3), Malay dialect instruction can be offered twice a week for the period of three years as an elective or additional course for those unable to communicate in Malay. The contents consist of Malay for communication with an emphasis on speaking. The mode of instruction and materials should be bilingual – Thai language and Pattani Malay dialect. There were activities initiating language use in various situations. Moreover, the readiness of instructional media and financial supports of personnel, salary, teacher training, as well as curriculum development and lesson planning were required.

An important finding is that the samples, either Buddhist or Muslim, agreed that teaching Malay dialect in schools will be socially beneficial because it responds to the community's need to preserve their culture and is in conformity with cultural identities and way of life of the people in these provinces. It will possibly be a socio-psychological activity that accelerates the solution of problems in this region. Social harmony requires knowing and understanding each other to eradicate distrust and bias and enhance positive attitudes. Learning the others' language is like acquiring a tool for communication and cooperation. It is the foundation of a positive relationship for better understanding and happy social coexistence.

To develop Thai language competence among the students non-fluent in Thai, the subjects recommended curriculum improvement to increase the time for Thai language instruction which includes learning Malay dialect and culture. The teachers should be so competent in Thai that they can provide activities for practice and create positive attitudes toward the Thai language. They must be able to convince the parents to realize the importance of Thai language learning and promote speaking Thai at home. As for teaching, there were two opposing opinions: one group

asked for more time for Thai language learning plus the language of instruction and media should be Thai, the other proposed bilingual (Malay dialect and Thai) instruction.

The findings also showed that different opinions about bilingual education came from different groups of learners, namely, the learners incompetent in Malay dialect and the native speakers of Malay dialect. Two new models to develop bilingual competence for both groups of students were then proposed.